

čeno též procesním soudem první stolice a že od tohoto doručení (24. dubna 1925) do dojití rekursu u prvního soudu (5. května 1925) neuplynula lhůta 14 dnů. Rozhodným bylo doručení dne 18. dubna 1925, jež se stalo odvolacím soudem, nikoli doručení další a také s tímto doručením při podání rekursu ani rekurentka sama nepočítala. Odmítnutý rekurs nebyl včas podán a, že byl pro opožděnost odmítnut (§ 523 c. ř. s.), stalo se právem.

Čís. 5493.

Exekuce na platy (zákon ze dne 15. dubna 1920, čís. 314 sb. z. a n.).
Ustanovení §u 2 zák. vztahuje se i na odbytné (nejmě na odbytné dle zákona ze dne 22. prosince 1924, čís. 286 sb. z. a n.).

Neřídí-li se soud exekucí povolující předpisy zákona čís. 314/20, jest povolení exekuce odporovati rekurssem, nebo po pravomoci usnesení navrhnouti dle §u 5 zák. zrušení exekuce, pokud odporuje předpisům tohoto zákona.

Předpisy §§ 1, 2 zákona nejsou předpisy velícími.

(Rozh. ze dne 25. listopadu 1925, R II 349/25.)

Soud první stolice rozvrhl odbytné 4876 Kč, jež bylo na základě zákona ze dne 22. prosince 1924, čís. 286 sb. z. a n. složeno pro dlužníka na soudě podle §u 1425 obč. zák., v ten rozum, že je přikázal vymáhajícím věřitelům v pořadí §u 300 ex. ř., při čemž se nedostalo na pohledávku výživného manželky dlužníkovy Cyrily H-ové. K rekursu manželky dlužníkovy rekursní soud zrušil napadené usnesení a uložil prvému soudu, by, vyčkaje pravomoci, znovu rozvrh provedl. **Důvod y:** Dle výslovného znění §u 2 zákona ze dne 15. dubna 1920 čís. 314 sb. z. a n. podléhá i odbytné exekuci omezeně, a stanoveny jsou dvě hranice, nejvyšší: zabavitelnou částkou $\frac{1}{3}$ odbytného a, vedena-li exekuce o pohledávky výživného, zabavitelnou částkou $\frac{2}{3}$, nejnížší: existenčním minimem 4000 Kč, a jde-li o pohledávky výživného existenčním minimem 2000 Kč. Podobně obmezil i dříve platný zákon ze dne 21. dubna 1882 čís. 123 ř. zák. v §u 2 exekuci na odbytné na část existenčního minimum 500 zl. přesahující a pro pohledávky výživného připouštěl exekuci neobmezeně. Jsou to ustanovení s mocí donucující a nemohou proto vymáhající věřitelé, jimž byla povolena exekuce zabavením celého odbytného, nabytí zástavního práva i na onu částku odbytného, jež jest z exekuce vyloučena (§ 290 prvý odstavec ex. ř.; §§ 39 čís. 2 a odstavec druhý § 41 ex. ř.). Následkem toho mají neprivilegované pohledávky nárok dojití uspokojení z odbytného 4876 Kč, pokud 4000 Kč převyšuje, tedy pouze z 876 Kč. Na pohledávku výživného Cyrily H-ové nepřipadá vzhledem k jejímu pořadí (§ 300 ex. ř.) nic, avšak jí přísluší právo zabavití další částku až do existenčního minima 2000 Kč, takže na ni připadá dalších 2000 Kč. Rekursu bylo proto vyhověno a věc musela býti vrácena prvému soudci k novému rozvrhu vzhledem k ustanovení §§ 39, druhý odstavec, 41 a 285 ex. ř.

Nejvyšší soud vyhověl dovolacím rekursům vymáhajících věřitelů v ten rozum, že odmítl rekurs Cyrily H-ové do usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Dle §u 299, druhý odstavec ex. ř. jest zabavením služného postížen i příjem, kterého nabude dlužník tím, že byl dán na odpočinek. K příjmu takovému zajisté patří i odbytné. Plně jest přisvědčiti rekursnímu soudu, že § 2 zákona ze dne 15. dubna 1920 čís. 314 sb. z. a n. vztahuje se i na odbytné, a že tedy toto podléhá exekuci do 1. března, při čemž volno musí zůstati dlužníku 4000 Kč, při pohledávkách v druhém odstavci §u 2 uvedených však do $\frac{2}{3}$, s volnými 2000 Kč. V tomto §u 2 mluví se sice o »ročních« 4000 Kč (2000 Kč), ale toto označení »roční« vztahuje se jen na výslužné a zaopatřovací požitky, které jsou periodickými platy, a ne na odbytné, ohledně něhož platí omezení do $\frac{1}{3}$ (nebo $\frac{2}{3}$) tak, by dlužníku zůstalo volných 4000 Kč (nebo 2000 Kč). To platí i pro odbytné dle zákona z 22. prosince 1924 čís. 286 sb. z. a n. Jest pravda, že soudce exekuci povolující má se řídití předpisy zákona čís. 314/1920; neučiní-li však tak, mylně vykládaje zákon, jsa tedy v omylu právním, měl dlužník rekursem odporovati povolení exekuce (srv. rozhodnutí tohoto Nejvyššího soudu čís. 2560 sb. n. s.); mimo to však při exekuci toho druhu, o jaký tuto jde, může i po pravomoci usnesení dlužník dle §u 5 cit. zák. navrhnouti, aby exekuce byla zrušena, pokud odporuje předpisům tohoto zákona. K vůli úplnosti se podotýká, že předpis §u 295 druhý odstavec ex. ř. již tu nepřijde v úvahu, ježto úřad odbytné poukazující již tento plat likvidoval a na soudě složil. Nebudou-li však účinky povolené exekuce od dlužníka naznačenými prostředky zvráceny, zůstává exekuce v platnosti. Kdyby byl zákon něco jiného chtěl, zajisté by byl nařídil, že zrušení takové exekuce má se státi kdykoliv i z moci úřední. Nejsou tedy předpisy §§ 1 a 2 cit. zák. velícími předpisy právními v tom směru, že by k nim soud exekuční dle §u 214 ex. ř. musil vždy, tedy bez ohledu na to, byl-li vznesen odpor, z moci úřední přihlížeti, a nelze opačnému názoru rekursního soudu přisvědčiti. V tomto případě byla vymáhajícím veřitelům povolena exekuce na odbytné, dle zákona ze dne 22. prosince 1924 čís. 286 sb. z. a n. dlužníku vyměřené, beze všeho omezení a, ježto si do usnesení tyto exekuce povolujících dlužník nestěžoval a ani neučinil dle §u 5 zákona čís. 314/1920 návrh, aby tyto exekuce byly zrušeny, pokud odporují tomuto zákonu, nebyl rekursní soud oprávněn, zrušiti usnesení první stolice za tím účelem, aby soud první stolice dle §u 39 čís. 2 a 41 druhý odstavec ex. ř. exekuce zmíněné z moci úřední na část odbytného exekuci podrobenou obmezil a rozvrh vzhledem k tomuto obmezení znovu provedl. Ježto Cyrila H-ová při rozvrhovém roku odporu nevznesla a nejde v tomto případě o porušení velících předpisů, nepřisluší jí dle §u 234 ex. ř. právo k rekursu do rozvrhového usnesení, i bylo proto dovolacím rekursům vyhověti tak, pak shora uvedeno.

Čís. 5494.

Práva pachtovní (hostinské koncese) náležejí k majetkovým právům ve smyslu § 331 ex. ř.; jest přípustno jich zabavení k vydobytí peněžité pohledávky.